

KÁROLY DORINA

Karácsonyi képeslapok

1.

Plafonra festett hangyaboly,
tüskefehérje-árnyék,
gömbszerű lények,
testem megszokott, unalmas
gennyei fölött egy idegen
törzs kolonizál.
Kiráz magából a lakás, de
menni nem tudok, kint
zúgnak a karácsonyi fények,
fejemben meghibásodott
neoncsövek.

2.

Hogy korán kelés vagy
ébren alvás, elhallgatja előlem
a falióra folytonos és
változatlan kattogása.
Lábujjak és hajhagymák
között liftezik a pánik,
megáll a gyomornál,
kiszáll,
a fürdőszobai tükörből
egy fehér bolygó
két krátere mered rám.

3.

Lehuzatolnám az izzadt bőrt,
új takarót cserélnék el
egy régivel, lehet, ez már
egy tegnapi szorongás mai
álruhában, a szemközti lakás
ablakában macska mosakszik,
koszorú ég, eső kopog,
torkom kihantolt sírgödör,
másnap, holnap, soha már,
soha már tiszta gondolat.

4.
Két kihűlt végtaggal jelzem,
hogy túl nagy a cűg, túl nagy
a zaj, régen valahogy egyedűl
is ment betegnek lenni, most
meg újra kell tanulni az együttlevést,
az együtt evést, az evést és ivást,
levegűt nyelek minden korttyal,
és kiderűlt, hogy nem betegnek
sem így kellett volna lenni.

*Adendrikum**

A Fűld történetének volt egy kora,
amikor még nem voltak fák,
és a fák kűré nem gyűltek emberek,
hogy kűrbeűleljék a fákát,
nem voltak törzsek, s rajtuk emberkezek,
űgy csak a szűl és a por simogatták egymást:
a Fűld történetének volt egy kora,
amikor csak a fák hiánya létezett.

A lakűtelep rűzsaszűn, kűk és sárga
tűmbjei kűzűt találsz majd egy parkot,
ahogy a fűváros kátránnyal teli tűdejében
felfedezhetsz néhány fát is,
amelyek kűzűt unottan andalogva
a hiány felsűbbrendű természetén tűprengsz,
miszerint mindig csak a nincs,
és sohasem a van, ami száműt.

* A Fűld történetének az a korai szakasza, amikor még nem voltak fák.